

Mei Erwi!

Mei Erwi is a Dörflä,
nit annersch, wiäs soau vielä geit,
in unnärn schäna Frankäland,
owär i wäß nit,
i kann g'sei wuä i will,
ob's mär guät gäht oddär schlacht,
mei Erwi, dös kann i nit vergaß.
Wuä erklungä is, im Vatterschhaus,
dar ärschtä Schrei,
wuä die Mättär, liäb, die Hendli,
da no zart un fein,
zum Gäbat en g'faltä hat,
un soau mit ihrä feinä Art un Weiß,
än Harrgott hat en nah gebracht,
da bin i daheem,
un när da, da kann i glückli g'sei,
weil's a Heemät doch blos emal geit.
Soau manchäsmal, wenn's ganz stil is,
da Innä drin, i mit alläs wos zum Dörflä g'köärt,
ä stillä Zwiesprach führ,
da fellet soau manchäs en da ei,
un manchäs Stächlä is dabei
aus där Kinner-aus där Juchät-zeit,
doch davo redt mär besser nit soau laut
weil die Kal, die kummä scho vo selwär drauf,
vos schö is un wos nit,
a wos mär hat dan gräßtä Spaß.
Owär tuä i hemli die Kal betracht,
da merki glei, daß sich näs geenärt hat.
Mär streit sich rüm, ob alt ob jung,
wachä nix unwiddär nix,
un mär is a widdär guät,
des wor scho soau in altär Zeit,
un dös werd a blei,
weil die Sääln un äs Gämüät,
dös ännärt sich nit vo soau än Dorf,
die bleiwä gleich.

Kümmt owär ä Noat üwär en,
odär üwär 'äs ganzä Dorf,
da stähn'sä zamm, die ganzä Leut,
un Ener hälft än Annern dann,
wiä's Brauch is auf'n Dorf.
Dös is dös, wos en die Heemät doch sou teuer mecht,
weil Ener da dan Annern kennt,
un mär sich da drinn halt gäborchä füählt.
Drümm Harrgott, sei gedankt für dazä Gnad,
Daß Du uns die Heemät no erhaltä hast.
Halt a künfti dei Hend üwär unnär Dorf,
daß Ruhä un Friedä herrscht im ganzä Ort.
Hälft allä mit, Ihr liewä Leut,
daß allä Mensche, diäs Schicksal no,
in unnär Dorf verschlächt,
mit dar Zeit, oft is nit leicht,
Tüärkä warn wiä Du un i,
daß jeder vonrä da sei Heemät findt.